

Indenfor de nordiske Sølovsrevisionskommissioner har der været Enighed om, at man ikke i Søloven burde forsøge at regulere Spørgsmaalene om Bugsering og Skibsleje.

Sluttelig bemærkes, at Befordring til Søs i visse Tilfælde falder udenfor Anvendelsesomraadet for Sølovens Befragtningskapitel. I Henhold til Konventionerne af 1924 angaaende Befordring af Gods paa Jernbaner og angaaende Befordring paa Jernbaner af Rejsende og Rejsegods gælder det nemlig, at disse Konventioner under nærmere angivne Forudsætninger skal finde Anvendelse bl. a. paa Søfartslinier, der udfører internationale Transporter i Tilslutning til Jernbanelinier under en kontraherende Stats eller en Jernbanes Ansvar.

I. Indledende Bestemmelser.

Til § 71.

I Lighed med, hvad Tilfældet er f. Eks. i Lov om Køb af 6. April 1906 § 1 og Lov om Forsikringsaftaler af 15. April 1930 § 3, har man, for i videst muligt Omfang at undgaa Misforstaaelser, ønsket udtrykkelig at fastslaa, at de Bestemmelser, som dette Kapitel indeholder om Fragtaftalen, naar ikke det modsatte er sagt, kun kommer til Anvendelse, for saa vidt ikke andet er udtrykkeligt aftalt eller maa anses indeholdt i Aftalen eller følger af Sædvane. Med de anførte Ord „om Fragtaftalen“ har man søgt at give en nødvendig Begrænsning af den givne Hovedregel, idet man herved angiver, at den kun handler om Forholdet mellem Parterne i Fragtaftalen, Bortfragteren og Befragteren, herunder den, der som Afleder eller Modtager træder i Befragterens Sted.

Særlig har man herved ønsket at fastslaa, at Bestemmelserne om Konnossementet, som givne i Trediemands Interesse, selv uden nogen udtrykkelig Bestemmelse i stor Udstrækning maa betragtes som ufravigelige. Det samme er Tilfældet med den i Trediemands Interesse givne Bestemmelse i Forslagets § 102, 2det Stk. At Bestemmelsen i § 72 i en vis Udstrækning er præceptiv, fremgaar, foruden af dens i et vist Omfang offentligretlige Karakter, af Forslagets § 122.

Til § 72.

Efter Lov Nr. 145 af 29. Marts 1920 om Tilsyn med Skibe med senere Ændringer skal alle danske Passagerskibe og -fartøjer samt alle registreringspligtige Lastskibe, forinden de maa gaa i Fart, være forsynet med et af Statens Skibstilsyn udstedt Bevis for, at Skibet er i sødygtig Stand (Farts-certifikat), og i Sølovens § 26 er det paalagt Skibsføreren, at han, forinden den enkelte Rejse tiltrædes, skal paase, at Skibet er i sødygtig Stand, hvorhos der er givet udførlige Bestemmelser om, hvilke Forhold Skibsføreren, forinden Rejse tiltrædes, særlig skal paase. Yderligere bestemmes det i den gældende Sølovs § 142, 2det Stk., at hvis Skade er foranlediget derved, at Skibet ikke har været i behørig Stand til Rejsen, er Bortfragteren uden Ansvar, naar Skibets Mangler ikke kunde opdages trods al anvendt Omhu.

Under Hensyn til, at en Forpligtelse i den her omhandlede Henseende som Følge af Fragtaftalen maa anses at paahvile Bortfragteren overfor Befragteren saavel før som under Rejsen, og hvad enten det drejer sig om Rejse- eller Tidsbefragtning, har man ment, at en Bestemmelse herom bør optages i denne Forbindelse. Man har forøvrigt givet Bestemmelsen det i Sammenligning med Søloven noget udvidede Indhold, at Bortfragteren skal sørge for, at Skibet er sødygtigt, tilstrækkelig bemannet, forsynet med Proviant og Udrustning og i det hele *i behørig Stand*. For Tidsbefragtning modificeres Bestemmelsen i nogen Grad af Forslagets § 138.

Naar Forslaget opstiller Bemanding, Proviantering og Udrustning som særlige med Sødygtigheden sidestillede Momenter, skyldes dette Hensyntagen til Konnossementslovs-Forslagets § 3, Litra a. og b., og der har saaledes ikke hermed været forbundet noget Ønske om at ændre Indholdet af det offentligretlige Begreb »Usødygtighed«, saaledes som dette er beskrevet i Skibstilsynslovens § 29.

Undladelse af at holde sig denne Forpligtelse efterrettelig vil medføre Pligt til